

SÖZ ÇÜRÜMEZ

Acemi Kalemler olarak bir yıl önce başlayan macera “A•Kalemler” olarak devam ediyor. On iki sayı ile ortaya koyduğumuz dinamizm inkâr edilemez.

Elif Şafak romancılığı ile ilgili karalama yapanlar artık daha dikkatli cümleler kurmak zorunda kalacaklar. Büyük eleştirmenlere böyle bir seviye getirmiş olmamızın kötü bir yönü olmasa gerek. Değilse düşünce dünyamız kısır bir ortamda debelenmeye devam eder. Geçen zaman içinde **Elif Şafak** dâhil tüm kalemlere sayfalarımızın açık olduğunu duyurmuştuk. Bu sözümüzü bir kez daha yeniliyoruz.

Dergimizin yeni yüzünü umarız seversiniz. Sizden gelen ürünlere mümkün olduğu kadar fazla yer vermek istiyoruz. Takdir edersiniz ki yayınlanmasını istediğiniz eserler öncelikli olarak genel okur beğenisini kazanmalı. Yalnız sizin beğeninize hitap yeterli olmayabiliyor. Uyarılarımıza dikkat etmenizi isteriz. Biz isteriz ki dergimiz çekim merkezi haline gelen bir okul olsun. Bu yönde işaretler var. Daha çok çalışmamız gerektiğini biliyoruz.

“Kral çıplak” sözümüze alınanlar oldu. Kendini kral sananlar oldukça fazla imiş bunu gördük. Yani çıplak sadece kral değilmiş.

Kültür sanat ve edebiyat ortamındaki oligark yapının yıkılmasına karınca kararınca katkı sunmaya devam edeceğiz. Düşüneceğiz. Daha çok düşünüp daha çok üreteceğiz. Daha az üretsek bile daha nitelikli olmanın gayreti içinde olacağız. Bu çerçevede **Selim TUNÇBİLEK**’in 21. Yüzyıl Türk şiiri üzerine bir yazısına bu sayımızda yer verdik. Türk edebiyatının önemli kalemlerinden **Misli BAYDOĞAN** konduğumuz. Devamı gelecek.

“A•Kalemler” olmak bizim için kolay olmadı. Zor bir karar sürecinden geçtik. Sizin desteğiniz sürdürdükçe sizlerle olmaya devam edeceğiz.

Geride bıraktığımız bir yıla baktığımızda her sayısı birbirinden daha diri bir yılı geride bıraktığımızı görüyoruz. Bu genç bir yazı kadrosuna sahip olmamızdan kaynaklanıyor. 21 Ağustos dünya yazı günü teklifimiz; unutulmaması gereken önemli bir hareket noktası, bunu biliyoruz.

Zira söz çürümez.

A•KALEMLER

- **Selim TUNÇBİLEK**
“21.Yüz Yıl Türk Şiiri”
- **Yüksel AKÇAYIR**
“Bu Kadar Basit miydi”
- **Melike ÇELİK**
“Kapuzbaşı Türküsü”
- **Mustafa YILMAZ**
“Kabuk” – “Gümüştü”
- **Zehra Meral KONŞUK İVECAN**
“Yaratığa Dönüştürse de Kıymetlimiss”
- **Selçuk ŞAMİL**
“Patika”
- **Misli BAYDOĞAN**
“Söyleşi”
- **Fatma DAĞLI**
“Numara 13”
- **Kurtuluş ÇELEBİ**
“Özgün”
- **Selin Meriç ÜNAL**
“İyiler Hep Kaybeder”
- **G.Ebru BULKURCU**
“Bir Lokma Acı”
- **Zehra AKKAYA**
“Kanama”
- **Şeyma TEMİZSOY**
“Parke Taşlarını Sayan Adamın Bahsi”
- **Burhan KALE**
“Mazlumların Avuçlarında Yükselir Sema”

21 YÜZYIL TÜRK ŞİİRİ (ÜÇ TARZI ESTETİK)

Selim TUNÇBİLEK

Edebiyatımızda kuramsal anlamda bir derinlik oluşturduğumuzu ve kendimize özgü kuramlar ürettiğimizi söylemek oldukça güçtür. Daha edebiyatımızın merhaleleri konusunda kuramsal zihni birlikteliğimizden ya da kuramsal zihni ayrılıklardan söz etmek bile mümkün değildir. Kuramsal yaklaşımlarımız kendimize özgü olmaktan oldukça uzak. Bu alan; daha ziyade batılı ekollerin, yaklaşımlarının, edebiyat ve düşünce dünyamıza uyarlanmasından ibaret. Bunların neler ve ne tür yaklaşımlar olduğunu erbabı elbette bilmektedir. Tahlil denemelerinde bile batının kendi geleneğine dayalı metotlarını edebiyatımıza uyarlamak ne derece doğru bir yaklaşım olur anlamakta zorlanıyoruz. Mesele o denli ileri götürülmektedir ki neredeyse masallarımız, destanlarımız, Orhun Anıtları ve hatta Dede Korkut hikâyelerimiz bile bu metotlarla incelemeye tabi tutulacak düzeye geldi. Elbette bu yöntemlerle sanat metinlerimizin incelenmesinde bir mahsur yok. Batı geleneği üzerinden oluşturulmuş şabloncu bakış açısını ister istemez metinlerin özelliklerini kendi anlam kalıbına dâhil edebilmek için değiştirmekte; bu değişimi yadırgadığımı belirtmek istiyorum.

Bizim edebiyatımızın da köklü bir geleneği var. O gelenek üzerinden bir modellemenin yapılmasının gereğine işaret etmek istiyorum. Açıklamaya çalıştığım husus yalnızca dönemlerin tanımına ilişkin değil. Dönemlerin oluşumuna dair temel kuramsal zihni yaklaşım eksikliğinden de söz ediyorum. Bunda yadırganacak bir durum olmadığını iddia edebilirsiniz. Haklı da olabilirsiniz. Zira Batıda da durum bizden farklı değil denilebilir. Buna örnek olarak da İtalya'da 13. Yüzyılda başlayan farklılaşmaların ancak beş asır sonra isimlendirilmiş olması hatırlatılabilir. Devirlerin ve dönemlerin tanımlarından ziyade onların oluşumuna ilişkin kendi zihni üretimimizin payının eksikliğine işaret etmek istiyorum.

Kültür sahasında, en eski yazılı kaynaklara sahip yaşayan dillerden biri olan Türkçenin kendi geleneğini bu çerçevede kendine özgü biçimde oluşturmasının önemi açıkça ortadadır. Akademik sahada çalışma yapan uzmanların temas ettiğimiz bu alanlara yoğunlaşması gerekmektedir. Akademik hayat ne yazık ki şimdilerde kapalı devre çalışmaları tercih etmekte, hayattan kopuk yarı açık cezaevlerine dönüştürülmüş durumdadır. Medreselerin ilerlediği istikamette ilerlemeye devam etmektedirler. Aykırı bir düşünce ileri sürülmesini bırakın tahammül göstermeyi, cehaletten kaynaklandığı gibi genel, şabloncu ve ilmi bir disipline uymayan hırçın reddediş tarzı

akademik dünyanın vazgeçilmez alışkanlığı haline gelmiş durumdadır. Siyasal ve makamsal kamplaşmalarla bağınazlık akademik hayatımıza köklü biçimde yerleşmektedir. Bunun önü mutlak surette alınmalıdır. Bu durumu izah açısından şu örnek çarpıcıdır sanırım. Tarih kitaplarımızda "Büyük devletler" tabiri sık sık zikredilmektedir. Buradaki "büyüklük" nedir? İlgili devletlerin adı "Büyük devletler" nitelemesi yapmadan zikredilse tarih gerçekliğinden ne kaybeder? Osmanlı kendi devrinin her açıdan en büyük devletlerinden biridir. Bu nitelemenin genç bireyde nasıl bir yargıyı doğurduğunu ölçümlemek mümkün müdür? İlimin tarafsızlığı bu nitelemede nerededir? "Büyük devletler" nitelemesi hangi belirlemeler sonucudur? Bunun karşıtı küçültmenin dışında bir anlamı ve daha farklı bir derinliği var mıdır?

Dil kullanılarak üretilen toplumsal değerlerin çok daha kalıcı ve belirleyici özelliği olduğu bilinen bir hadisedir. Kültürün dil aracılığıyla oluşturduğu estetik kaygıların mesele edileceği bu yazımızda ana konumuz Türkçe şiir yoluyla üretilen estetik metinlerin oluşumu ve medeniyetimizin bu yolla isimlendirilmesi olacak. Bizim bu denememizin kendi kültür birikimimize küçük te olsa bir katkı sunabilme imkânı olursa kendimizi mutlu hissederiz.

Her alanda olduğu gibi edebiyat sahasında da zihni ayrılıklarımız ve birlikteliklerimizin temelini siyasal düşünce ve bakışlara göre şekillendiriyoruz. Burada ciddi bir çelişkinin olduğu açık. Zihni üretkenliğimizin yetersizliğini bu ve benzeri kamplaşmalar üzerinde kısır kavgalara dönüştürerek bir hareket oluşturmak ne derece sağlıklı olur, sorusunu sormanın zamanı çoktan geçmedi mi? Günlük çekişmelere kurban edilmiş toplum zihninden bir an önce çıkmamız gerekiyor mu? Fikri zenginlik ve birikimlerimizi günlük kavgalarımıza kurban ederek daha uzun soluklu bir millet ve onun değerlerinin toplamı olan kalıcı bir medeniyet yaratabilme imkânımız var mıdır?

Her kültür ve o kültürün yarattığı medeniyetin ürettiği güzellik değerleri vardır. Kültür ve medeniyetleri büyük ölçüde yaşatan ve sürekliliklerini sağlayan ana gelişim hedefi ve nihai nokta bu güzellik unsurlarıdır. Bir Selçuklu kültüründen bahsederken onun oluşturduğu estetik değerlerden de söz açmış oluruz. Kültürün meydana getirdiği estetik unsurla birbirlerini beslemelerine rağmen her alanda farklı farklı gelişir ve farklı kıymetler yaratabilirler. Kültür ve medeniyetin mimari alandaki estetik kıymetleri ile dil ve musiki kullanılarak yaratılan estetik kıymetleri birbirleri ile

uyumlu olsalar bile ciddi karakteristik farklılıklar gösterebilir. Bu durumun elbette ki toplumların yaşayış biçimlerinden süzülerek gelişmiş olmasının büyük bir etkisi olsa bile. Aynı kültürün parçası olan aynı dönem hayatlarında estetik kaygıların farklılığına ilişkin ipuçları bulmak mümkün. Lakin bu hadise bizim çalışmamızın dışında tuttuğumuz bir konu. O nedenle kültürlerin yarattığı estetik değerlerin katmanlarını incelemekten ziyade onların birbirleri ile olan yakın ilişkilerini en üst kıyım içinde görerek daha genel yaklaşımla ana katmanlar üzerinden konuya yaklaşmayı uygun ve doğru buluyoruz.

O nedenle, Türkçenin oluşturduğu estetik kıymetlerin ne anlama geldiği konusunda bizce tenkite açık düşüncelerimizi dile getirmek gereği doğmuştur. Mevcut tasnifleri kabullenmek çok anlamlı gelmediği için tarihi seyir içerisinde dilimizin yarattığı estetik değerlerin çerçevesinde derinlikli bir düşünce yolcuğu yapmak ihtiyacı duyduk. Zihnimizi kurcalayan bu düşünceleri her türlü tenkide açık biçimde paylaşmak gerektiğini düşündük. Bizim gibi düşünmenin, dilimize, zihni zenginliğimize, gelecek inşamıza katkı sunmak için yeterli bir çaba olmadığının ikazını yapmak ihtiyacını da ayrıca duyuyoruz. İleri sürdüğümüz düşünce, kavram ve hareket tarzları üzerinden daha farklı kavram ve görüşlerin eklenerek düşüncelerimizin kritik edilmesi ileri sürdüğümüz düşünceler için özlediğimiz bir durumdur. Ancak böyle bir gelişme olursa zihni bir birikim oluşturmadan bahsedebiliriz. Eli kalem tutan, düşünen bireylerin böyle bir çabadan kendilerini alıkoyacakları kanaatinde değilim. Dolayısıyla böyle bir zihni üretkenliğe eleştirileriyle katkı sunacaklara şimdiden teşekkür etmek isterim.

Bu çerçevede Türkçeye önemli bir kavram armağan etmiş Cengiz Aytmatov'u burada hatırlamak kaçınılmaz oluyor. Onun Mankurtlaşmak kavramı, zihni dünyamızın son asırdaki, sanki genel ve en gerçekçi fotoğrafı gibi gözüküyor.

Kuramsal zihni ilerleyişlerimizin temellendiği yapının çeviriye dayalı gelişmesi kendi dil imkânlarımızın doğal zenginliğini yok ediyor gibi. Anlam bağlamında dilde "semelerin" yok edilmesine rıza göstermek dayatmasından bizi kurtaracak olan çeviri yaklaşımı yerine ana dil imkânları ve semleri ile oluşacak anlamlar ve kavramlar üzerinden ilerlemek olmalıdır. Bu pencereden bakılınca kuramsal üretkenliğimizin dilimiz içindeki durumundan açıkça bize ait olmadığı, nasıl da iğreti durduğu net biçimde fark ediliveriyor.

Şayet zihni üretkenliğimiz siyasal çerçevede şekilleniyorsa ve toplum bu tarz bakışı kaçınılmaz olarak kolay benimsiyorsa, onun yaklaşımına uygun tarzda düşünce üretmek zihni pratiğimize katkı yapabilir miyiz? Bu çalışma belki bu bakış açısının kolaylığına sığınarak kaleme alınmış görülebilir. Böyle görülmesinin bile düşünmenin erdemini yok edeceğini sanmıyoruz. Dil bağlamında da olsa medeniyetimizin

estetik değer oluşuna dair küçük bir değerlendirme anlamı taşıyan bu çalışma başka alanlarda da farklı bakış açılarının gelişimine kaynak teşkil edebilir. Mesela aynı meyanda dil ile en yakın ilişkisi olan musiki sahasında uzmanların bakış açılarını ve musikideki zirve oluşumların neye karşılık geldiklerini bilmek farklı sahalardaki çalışmalara da benzer kaynak oluşturabilir.

Türk yaşayışının şehirlere yansımış estetik oluşumlarının araştırılması ve onların ciddi bir tasnife tabi tutularak yeni oluşturulacak şehir hayatının biçimlenmesine nüve teşkil etmesini kim arzulamaz. Bu sahadaki yeniliklerin biçimi küçük dokunuşlarla kolayca şekillenebilir kanaatindeyiz. Şehirlerimiz mesela bu çalışmanın bir benzeri biçiminde inşa edilebilir. Bu da kültürel derinliğin ve medeniyet değerlerinin gözle görülebilir hale gelmesini sağlar ki milli hissin yeniden diri olarak toplum ve birey zihninde güçlenmesine, öz güvenin derinleşmesine, zemin ve kaynak oluşturabilir. Şehirlerimizin bir plan dâhilinde Selçuklu, Osmanlı ve Cumhuriyet sentezi oluşumu şeklinde üçlü bir hacme kavuşturularak yepyeni bir özelliğe taşınabilir. Osmanlı mimari özelliklerini taşıyan semtler ile Selçuklu mimarisi özelliği taşıyan mahalleler arası geçişler ve kültür hayatımızın da yumuşak geçişlerine işaret ederek her değişimin nasıl milli kültürle ilişkilendirebileceği konusunda genç kuşaklarımıza görsel örnek teşkil ettiği gibi görsel farklı zevk te sunabilir. Bu durum toplumdaki tarihi derinliği pekiştirerek güven duygusunun daha sağlıklı hale dönüşmesini sağlar. Korkuların şekillendirdiği düşüncelerden uzaklaşmasını pekiştirir. Etki tepki düşüncesi geliştirmek yerine daha soğukkanlı düşünebilmenin de kapısını aralar.

Her özgün medeniyet anlayışı kendi estetik değerlerini üretme yeteneğine de sahiptir. Medeniyetler bu özgün güzellikler üretebilme yetenekleri sayesinde diğerlerinden ayrılırlar ve kendi değerlerini daha görünür kılarlar. Medeniyetlerin ürettikleri değerlerin canlılığı ve hayatla olan ilişkisindeki tutarlılık medeniyetlerin diğer medeniyetler üzerine de yansır üstelik başka medeniyet dairesi içinde yaşayan kitleler için dayanak ve sığınak haline gelirler. Bu durum kültürler ve medeniyetler arası üretkenliği artırır.

18. yüz yılda yaşamış batılı düşünürlerden Jean Jacques Rousseau'nun "*İnsanlar arasındaki eşitsizliğin kökeni nedir ve bu eşitsizlik, doğal hukuk açısından doğru mudur?*" sorusunu Bu gün medeniyetler arasındaki eşitsizliklerin sebebi nedir? Diye sorsak herkesin mutlaka bir cevabı vardır. Bu soruya verilecek cevaplar aslında medeniyetlerin asıl güç ve kaynaklarının dinamiklerini de verir. Biz her dilin temelde insan odaklı doğduğunu lakin kimi dillerin insan odaklı gelişimine devam etmediğini daha ziyade toplumsal sağlıktan uzaklaşarak dillerinde kişiselleşme gibi nevroitik yapı kazandıklarını bu kazanımların ise özünde medeniyet anlayışlarının yolculuğuna bağlı olarak

geliştiğinin altını çizmek istiyoruz. Medeniyetlerin kendi ihtiyaçlarını kendi öncelikleri çerçevesinde ürettiğini göz ardı etmemek gerektiği gerçeğine götürür bizi. Bir medeniyetin ihtiyaçlarındaki öncelik insan odaklı olurken, başka bir medeniyet, insan odaklı değil, çıkar odaklı bir pratik üzerinden gelişebiliyor. Bu tutumların çıktılarının sonuçları da çok farklı değerler ortaya çıkarabiliyor. Medeniyetlerin ürettikleri bu çıktılar zaman içerisinde o kültürün hedeflediği anlamlardan da uzaklaşabiliyor ve çok daha farklı yeni anlamlar kazanabiliyor.

Türk medeniyetinden veya Türk İslam Medeniyetinden söz edebiliyorsak bu gün bu anlayışa bağlı olarak güzelliğler yaratabilmiş olmamızdır.

Her kültür kendi güzelliğini yaratmak için çok farklı alanlarda çaba gösterir. Kültür öz itibariyle güzelliğin var olması için ortaya ıkmiş yeni bir durumdur. Kültür, milletlerin ve bireylerin hayatlarında var olarak onların kendini beslemesini arzular. Kültür, bireylerin kendine yaptıkları ilavelerle güzelliğine güzellik katar. Kültürün doyumsuz güzelliğe ilk eriştiği nokta dildir. Dil kültürün yaşıadığı deryadır. Dil aynı zamanda kültürün sahih bir arşividir. Bu nedenlerle Prof. Dr. Erol Güngör'ün tespitiyle kültür: "O toplumda yaşıayan insanların çeşitli problemlere karşı denedikleri çözüm yollarından meydana gelmiştir." Buna göre bu çözüm yolları toplum geneli tarafından benimsenerek kültür haline dönüşür. Erol Güngör Hoca, biz Türkler için kültür kavramının sadece sosyolojik bir kavram olmaktan öte "Millet hayatına nasıl yön vereceğimiz konusunda isteklerimizi ilmi destek bulma gayretleri olarak" görür.

Kültürlerin arzusu aslında kendilerini medeniyete dönüştürmek yani daha evrensel hale gelmektir. Türk kültürü de bu dinamik arzuyu içinde barındıran diri bir insanlık kültürüdür. Onun daha diri medeniyet yaratma arzusunu işitenler ve hissedenler geleceğe dönük sözü olanlardır. O halde şimdi biz kendi kültür hayatımızın yarattığı güzellik değerlerine bakarak geleceğe dönük sağlıklı tespit ve önerilerde bulunabiliriz.

Türkçe dil olarak tarih sahnesinde var olduğu günden itibaren gelişerek nihayet şiire dayalı ilk güzelliğini değer olarak üretti. Bu güzelliğin adına hece estetiği diyoruz. İnsanımızın ve insanlığın sorunlarına çözümü bu güzelliğle dile getirip, çözümler üretti, katkılar yaptı. Hece şiiri bizim medeniyetimiz içinde ilk yazılı kaynaklarımızdan başlanarak İslam ekim merkezine girene kadar geçen süreçte oluşturduğumuz en değerli kültür kıymetlerimizden biridir. Bu kıymet hiçbir zaman ölmemiştir. Gelecek yüzyıllarda da ölmeyecektir. Kültür kıymetlerimiz içinde kendince yeni ve orijinal değerler üretmeye devam edecektir. Yirminci yüzyılda Abdürrahim Karakoç, Âşık Veysel, Ne-

şet Ertaş bu kültürel kıymetlerin güzelliğlerini kendi zamanlarına yansıtan zirvelerinden birkaçıdır. (Devamı gelecek sayıda)

BU KADAR BASİT MİYDİ

Kazmayı dağa vurdum,
Sana ermekken derdim,

Çılgınlık deyip geçtin.

Kapına diz çöktüm de,
Arz-ı haldi muradım,

Yorgunluk deyip geçtin.

Saçlarım yollarında,
Karla yarışıyordu,

Olgunluk deyip geçtin.

Nefesim gırtlağımda,
alan almış kapıyı,

Dalgınlık deyip geçtin.

Kapanırken kapılar,
Paldır küldür yüzüme,

Kırgınlık deyip geçtin.

Buz dağı gibi koptuk,
Yürüdük okyanusa,

Dargınlık deyip geçtin...

Yüksel AKÇAYIR

KAPUZBAŞI TÜRKÜSÜ

Melike ÇELİK

Sessiz ve derinden izliyor. Yine karşımda işte. Her gün aynı saatte gelir, gözünü dahi kırpmadan hayranlıkla beni seyreder. Ne çok uzaklardan namımı duyup beni görmeye gelen kalabalıklar umurunda olur ne de gürül gürül akan suyumdan kana kana içen kuşlar ve keçiler. Bu hayranlığın adı aşk olsa; beni kimseyle paylaşmak istemez, günden güne hırçınlaşırdı. Oysa aramızda bambaşka bir tılsım var. Ben hep söylerim; göçmen kuşların hikâyelerini anlatır, suyumun vardığı insanların kaderlerini dillendiririm. O; hep susar, hep dinler. Dinlemek, dinleyebilmek ne büyük meziyet... Her gün yüzlerce sima görürüm. Dimdik yarlardan koparak tüm heybetimle dökülüşüme hayretle bakan gözlerin ardında; ne bilgeliklere, ne kederlere şahit olurum? Lakin hiçbiri duymaz nefesimi, bilmez neden bu kadar hiddetle eteğimdeki kayaları un ufak ettiğimi. Yalnız o, o ufak çocuk bilir. Dinlemenin sırrına ermiş o çocuk...

Aynı kaderi paylaşan iki apayrı varlıktık bu dünyada. Benim kaderimde suyun dili olmak vardı, rüzgarın nefesi, delicesine akan bir şelale. Onun-kinde ağzı var dili yok insan yavrusu. Lakin ikimizi de anlamazdı kimseler.

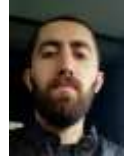
İtiraf edeyim başlarda sevmemiştim bu durumu. Ben çağıldarken onun hep sessiz kalması beni çok yorardı. Anlattıkça börtü böcekten, yüksek tepelere konan atmacalardan içindeki sessiz kuyu taşar beni de sessizliğe boğar diye korkardım. O sustukça annesi de susardı. Bu köye gelin geldiği, allı turna gibi süslenip suyumdan heyecanla içtiği günler yâdıma düşerdi. Çok değil bir seneye varmadan bir bebek doldurdu kucağını. Şakıması beni aştı, mutluluğu gözlerinden taşıdı. Anasız büyümüş, bir sıcak aş girmemişti boğazından. Üvey olmak zordu bir hanede. Dağların ardındaki bu köyden görücü gelince he demişti yeni kaderine. Soğan aş da olsa her gün yediği, kendi yuvası olurdu. Bu koca dünyada üç baş bir aş yaşar giderlerdi kayalıkların dibinde. Oysa mutluluğu çok sürmedi. Çocuğu büyüdükçe ahraz olduğunu anladılar. Marazlı geline çıktı adı. Çocuğu sustukça o da sustu zamanla. Yarası içe aktı günden güne.

Önceleri her şeyden bahsederdim ona; bahar gelince suyumun yeşertip çiçek açtırdığı yaylalardan, rızkını bir avuç toprağa bağlayıp elinden çapası eksik olmayan köylülerden, örtümün altında oynayan rengârenk balıklardan... Hep neşeli hikâyeler anlatmak isterdim. O an gözlerinde canlanan masallar suya düşer oradan gökyüzüne yansırıdı sanki. Ama sonra ben de anlatamaz oldum. Anlattıklarımı hiç göremeyecek, seslerini hiç duyamayacak küçücük bir kalbe bir gün onları yaşama arzusu vermek bencillikti. Gelmeyecek bir beyaz geminin ardında hayallerini yüzdürmesi haksızlıktı. Onun ömrü, altında oturup serinlediği şu çınar ağacından farksızdı. O da hiç bozulmamış bu doğanın bir parçasıydı ve hiçbir zaman tanımayacaktı kendisinden olmayanı.

Susmak da yaraşmazdı gönlüme. Şelale olmanın sırrı hep daha yüksek sesle savurmaktı bildiklerini dağlara, taşlara... İnsanoglu suya anlattırdı derdini, tasasını, rüyalarını. Bana düşense bu acıları onlardan alıp hafifletmekti ağrıyan yanlarını. Şimdi benim de bir derdim vardı. Artık tek anlattığım ahraz bir çocuğun yaşanamayacak hayalleri, marazlı bir ananın vicdan yarası. Öyle ya o da artık inandırmıştı kendisini çocuğunun sebebi olduğuna.

Anlattıklarım sınırlar aştı, yeni vadilere doldu, mevsimlere yoldaş oldu ama kimse sarmadı yaralarımı. Oysa Hasanboğuldu diye çırpındıkça bir benzerim herkes önünde hüznle eğildi, gözyaşları teselli etti yasını.

Her zamanki gibi durmuş yine derinden derine seyrediyor beni. Bugün bende bir değişiklik olduğunu anlamış mıdır? Gel desem gelir mi kollarıma? Nasıl anlatsam onu sarıp sarmalayacağımı ve belki kısa ama en renkli anlarını ona yaşatacağımı? Tek isteğim ona şimdiki kadar anlattığım tüm hikâyelerin gerçek olduğunu göstermek. Onu en narin sularında yüzdürecek, en güzel balıklarla tanıştıracak ve ebedi bir mutluluğa kavuşturacağım. Eğer kabul ederse, en güzel nağmeler benden varın siz söyleyin bundan sonra türküsünü...

Çift camlı bir odada gözler floresana isyan ederek kapanır. Güzel. Göz kapaklarında mı yoksa beyinde mi sahnelendiğinden emin olunamayan türlü ışık gösterileri, kaleydoskoplar. Sonra karanlık. Kaz dağlarında veya yağmur ormanlarında veya ata yurdunda, orada nemli bir orman. Ağaç diplerinin korunaklı, pastel tonlarda çok katlı karmaşasında bir çaba sürüp gidiyor. Göremiyoruz. İyice yakından bakmak gerek. Dünya, zaten ya ona yakından bakınca ya da ondan başlayıp uzağına bakınca güzeldir. İşte orada bir örümcek var. Otların, kabukların ve çürümüş toprağın arasında iki ayağıyla bir dal parçasına tutunmuş.

Örümceğin içinden daha açık renkli başka bir örümcek mi çıkıyor? Canlıların en gelişmiş olduğu iddia edilen türün pek uyuşuk, pek çabuk küsen temsilcileri olarak nasıl olup da bıkmadığına anlam veremediğimiz bir çabanın içinde hızlı hareketlerle silkeleniyor, titriyor. Onca uğraşa rağmen sanki gözle görülür hiçbir ilerleme olmuyor gibi. Sıkılgan gözlerimiz farklı yönlere kaydıktan sonra tekrar ona baktığımızda görebiliyoruz ancak bu teknik olarak verimsiz bulduğumuz işçilikten elde edilen ufak neticeyi. Ve demek ki, diyor şaşkın ve bir iki metrelik insan, boşa değilmiş. Ebat ve semelik arasındaki ilişki ormana bir güneş gibi doğuyor. Hala izlenmekte. Şahit olunan çabalama uyku getirecek kadar uzun sürüyor.

İki örümcek birbirinden ayrıldı artık. Veya bir teklik, içinden ölüm ve yaşamı çıkardı. Gölgе sabit. Soluk ama dirim dolu olansa yarısı çürümüş yaprakların üzerinde yola koyulmuş çoktan. Biri canlı, biri ölü, iki örümcek figürü var artık. Canlı olan daha açık renkli, kırılğan görünüyor. Eski örümcek kaskatı. Her şey netleştiğine göre kabuk diyebiliriz artık, evet, kabuk koyu renkleriyle kaskatı yatıyor. İçi boşsa da -eksik olan ufak bir nefes bir yerlerden tüylü gövdesine esse- sanki yeniden adımlamaya başlayacakmış gibi duruyor. Bütün gibi, bütünlüğü bozulmamış gibi duruyor ama ufak bir detay; göğsü yarılmış. Göğsü yarılmışsa bir şey başlamıştır. Sanki bunun üzerine gözü ufka takılıyor insanın.

Güneş batıyor mu yükseliyor mu, bilmiyoruz ama burada işimiz bitti koca oğlan. Şehre dönüş, bize daha fazla söz imkânı verecek. Orada eşya bize tanıdık. Orada hayret yok. Orası önermelerin ve sağlam bildiğimiz duvarların harman

olduğu yer. Bir saniye. Ayağının dibinden geçen irice bir böceğe tekme savurduktan sonra dudağının ucunu hafiften eğip anlaşılmaz bazı cümleler kuruyor ormandaki yabancı. Cebinden kısıka ve yufka çıkarıp yemeye başlıyor. Böcek ters dönmüş ve çırpınıyor bu esnada ama kameralar onu göstermiyor. Akabinde gökten değil elbet, eğrelti otundan üç kene düşüyor. Sonrasını bilen yok. Bilinen, gözlerin bir ışığa tekrar açıldığı.

İnsan -düşerek başlamış olsa da- kitin mintanı olmadığındandır ki düşmekten korkar. Kalbi kirliyi ve temiz ayırdığındandır; üşür, terler, birtakım şeyler söyler.

GÜMÜŞ

ne güzel kayıyorsun bir gümüş damla
bir soğuk parıltı, sarhoşluk, buz ısırması
günün ve tanın bekçisi mi eteklerin?
merihi çağırın kokular senin ve silik izler
yavaş attığından kalbimiz, sönen
çökelen, sıkıcı bir yumruyla diyelim
hep bir şeyler diyelim, hep biz
çünkü güzelsin çok ve çünkü
uykular beklemiyor seni artık
ziguratlar eskiyor düşümde, gün ardı
siliniyor silinmesi gereken her şey
dizimiz kanamadan, hiçbir yerimiz
kanamadan perdeler, biliyoruz çünkü
içbükey bir kabustur bu porselen dünya

Mustafa YILMAZ

YARATIĞA DÖNÜŞTÜRSE DE KIYMETLİMİSS

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

Ne kadar da tüketti bizi ölümsüzlüğe ulaşma duygusu. Vura vura eritti beynimizdeki her hücreye. Uzaklaştıkça düşüncesinden ölümün, yaklaştığımızı sandık sonsuzluğa. Varoluş sürecimizin muammalarında tek ihtiyacımız buymuş gibi ya öyle sandık ya da... Ama sonuçta inandık. Süreçte farklı yol alsak da son nokta değişmedi; inandık çünkü inanmak istedik.

Yapıştık adeta kâinatı vantuzlamak adına ağlarını ören modern hayata. Zafer naraları atarak ona katkı sağladık. Kara Dul gibi öyle çekici geldi ki onunla mutluyuz zannettik; ağlarına yapışıyor olduğumuzu ruhumuz dahi duymadı. Uyandığımızdaysa o kadar geçti ki rüyaya devam mı ediyoruz rüyanın içine mi uyandık bilemedik. Anlayamamamız normaldi çünkü uyumaya başladığımız hayatla uyandığımız hayat bir değildi. Hangisi gerçek bizdik, ne tarafı bizim yaşamımızdı birbirine karıştırır olduk. O günden beri uyurgezer gibi geziyoruz etrafta. Bakan herkesin uyanık zannettiği ölçüde dik ama ruhen yataklara çakılı. Öğretilmiş rollerimizle hakikatin içinde farz ediyoruz kendimizi.

İnsan "ins" kökünden geldi ve ins "Unutulan" demektir. Lakin bu "ahdini unutanlar" için kullanılmıştı. Çok sevdik bu kelimeyi, sevdalandık. Aradığımız kılıftı. Unuttuğumuz her şeyle bu kelimenin ardında mekânlarımızı genişlettik. Kelimenin ardı bataklıkta. İlerledikçe battık. Battıkça debelendik. Debelendikçe battık. Bu paradoks bizi yutana kadar devam etti. İnsan boğulunca paradoks doğal olarak durdu. Nefes alıp alamadığımızı kontrol etmeden kazandığımızı düşündürdü bu durum. Oysa oyunun kazananı olmak için hayatta kalmamız gerekiyordu. Etimiz, kemiğimiz, kanımızla; kalbimiz, beynimiz, ruhumuzla...

İns kelimesinin işimize gelen, tembelliğimizin kılıfını oluşturan arka bahçesi bu kadar hoşumuza gitmeli miydi? İçinde çürümüş milyonlarca şey barındıran devasa bir alana yayılmış nahoş kokulu balçığı, berrak bir deniz gibi algılamamıza değdi mi? Bazen bu çamur deryasından kurtulmak istediğimiz için değil zevk ile debelene debelene her yanımızı siyah balçıkla kapladığımızı inanıyorum. Çünkü hiç düşünmeden hesaplamadan daldık modernizmin petrol kokan bataklığının ortasına. Şimdi her yanımız kokuyor bulaşık bulaşık. Ve biz bekliyoruz. Ve biz korkuyoruz. Ne zaman elinde ateşle biri bize yaklaşacak diye. O an ne vakit gelecek diye. Bir yanımızla deli gibi öyle bir şey olsa başımıza ne gelecek düşüncesi ile hemhal oluyoruz bir yanımızla da bal gibi biliyoruz aslında ne olacağını.

"Ne de olsa istediğimiz anda kurtuluruz." diye mi düşündük bilmiyorum ama içinde modernizmin günah çiçeklerinin de çürüdüğü bu bataklık artık hücrelerimize bile işledi. Yüzüğün büyüüne kapılan Simeagol gibi farkında bile olmadan yaratığa dönüştük.

Ve ins kelimesi gerçekten bizim istediğimiz anlamına kavuştu. Modern insanın dayatmasıyla ins'in anlamı genişledi. Anlam genişledikçe insan kelimesi erimeye başladı. İns insanı besleyen kökken insanı yutan felaketi oldu.

PATİKA

Buzdağı viranesi yalnızlığın...
Anne, Akdeniz mavisini...
Uzak gemilerin limanıdır baba...
Serviler sakini şehrin,
Çocuksa Allah'ın emaneti...

Yıldız, peygamber nefesi...
Bakışların, yakamozu yüreğimin...
İnsan; şiir, neredeyse...

Kırgınım hayata başından beri,
Uzağım aşkına sarıçiçekçe...
İnsan, hasretle yaşar,
Kimsesizlik yeni mevsimidir hayatın...
Gün, ümidin bittiği yerde ağarır...
Aşk ile açar çiçek kuytularda...
Sırat uykuda yangın,
Külünden doğar anka...

Sus!
Ey, sükût...
Sus!
Kalem, zülfü yar ve ela göz...
Med cezir,
Çocuğudur denizin...
Dildeyse yara derin...
Saçların; ıslak ve siyah,
Alnın patikasdır kaderin...

Kader, isyandır bazen...
Terazisi ayarsızken,
Eğri çaplı dünyanın...
Bazen umut, ekmektir;
Et ve kemik yetmediğinde,
Ruhtan yoksun bedene...

Selçuk ŞAMİL

“HÛ DİYEN KARGA”NIN YAZARI MİSLİ BAYDOĞAN İLE SÖYLEŞİ

*“İnsanın içerisine konmuş çok hassas terazilerden birisidir adalet duygusu.
Hırs onu bozar. Haset, tembellik, cehalet onu bozar.”*

Söyleşi: Melike Çelik

Merhaba. Sizi dergimiz okurları için biraz tanıyabilir miyiz?

- 1979 Sivas doğumluyum. Yaklaşık 3 yaşından beri Ankara'da yaşıyorum. TED Ankara Koleji ve Hacettepe Üniversitesi mezunuyum. Psikoloğum. Özel bir vakıf üniversitesinin psikolojik danışma merkezinde mesleğimi yapıyorum. Yayınlanmış üç kitabım var: Hatırla Beni (Berikan Yayınları), Hû Diyen Karga ve Yakub'un Kanatları (Ötügen Neşriyat) Şu günlerde basım aşamasında bir öykü kitabı...

İsminizin özel bir anlamı var mı?

- Adımı babam koymuş, Mis kokulu anlamını tercih ediyorum, çok özel bir hikâyesi bence yok, aile arasında ortaya atılmış, benimsenmiş, babam da Misli koymuş.

Kitapta olaylar kronolojik değil döngüsel anlatılıyor. Bir olaydan bahsediliyor ve ileride ilgili olayın detaylı anlatılacağı belirtiliyor. İleriki sayfalarda ise konu detaylandırılıyor. Bu tekniğin kullanılmasının özel bir sebebi var mı? Yoksa kuş aklı, aklına estiği gibi mi anlatıyor diye düşünmeliyiz? :)

- Biraz benim tarzımla ilgili oldu sanırım, keskin bitişleri sevmiyorum mu acaba, ya da her son içinde bir başlangıç vaadi taşıyor ve her başlangıç da bir gün bitişin vuku bulacağını aklımızda tutmamızı gerektiriyor belki... Türk tarihi keskin çizgilerle, bitişlerle pek ifade edilemez. Her an her yerde yeniden yazılır. Bitti sanılan yerde yeni bir irade küllerinden doğar ya da en şaşalı devrinde öyle bir hata yapılır ki yerle yeksan olur saltanat. Bu düşünceler belki yazış tarzımın alt metnini oluşturmuş olabilir.

Kitabın türü sizce nedir? Bir roman gibi belli kişiler üzerinden bir devamlılığı yok. Hikâye gibi de ayrı bölümlerden oluşmuyor. Kitap aslında iç içe geçmiş hikâyelerden oluşuyor. Bu yeni bir tür olabilir mi?

- Kitaba Selçuklu Hikâyeleri adlandırmasını yapan editörümüz Kadir Yılmaz'dı. İtiraz etmedim. Birbirinden kopmayan, roman bütünselliğinde öyküler toplamı dedim soranlara genelde... Başka öneriler olursa duymak isterim.

Psikolog olmanızın yazarlığınıza olumlu katkıları var mı?

- Her türlü insanlık haline aşinalık, keskin çizgilerin yuvarlaklaşması, önyargılardan arınma, genellemelerden uzak durma ve sürekli bir anlamaya çalışma hali öyle zannederim ki psikolog olmamla çok ilişkili. Bu özelliklerin de yazarken yolumu aydınlattığını düşünüyorum. Ama açıkçası iyi bir yazar olmak için psikolog olmak gibi bir gereklilik olmadığı gibi edebiyat tarihi boyunca güçlü kalemlerin insan psikolojisine dair çok derin kavrayışları olduğunu görüyoruz. Seçme şansım olsa bundan sonra sadece yazar olmak isterdim.

Yazmaya ilk ne zaman başladınız? Nasıl keşfedildiniz?

- Okuma yazma öğrendiğimden beri yazma derdindeyim. Çocukken şiir ve kompozisyon yazardım. Sonrasında hep roman yazmayı hayal ettim. İlk kitabım Hatırla Beni adında, 12 Eylül'le ilgili psikolojik bir romandır mesela ama karga kadar duyuramadık. Hikâye yazı pratiğime en son giren tür oldu ve zaman içinde şiir tamamen benden uzaklaştı. Artık sadece edebi türde yazılar yazmayı tercih ediyorum. Sırf makale yazmaya olan direncim yüzünden doktora eğitimimi kaç senedir erteliyorum. Laf aramızda artık pek de erteleyemeyecek bir noktaya geldim. Keşfedilmek ise biraz iddialı bir tabir olur. Yazdığım öyküleri edebiyat dergilerine yolluyordum. Bir gün Varlık Dergisi'nden geri dönüldü ve Fiyodor adlı kumarbaz, alkolik bir doktoru anlattığım öyküm oradaki editör tarafından, kulakları çınlasın Nalan Hanım, çok beğenildi ve basıldı. Sonra yarışmalara katılmaya başladım. Üçüncü kitabımda da yer verdiğimiz Filbahri adlı öykümle Bornova Belediyesi'nden birincilik aldım. Bunlar yazar olmak isteyen birisi için çok motive edici adımlardı. O arada ufak tefek başka ödüller ve dergilerde görünme fırsatları oldu. Sonrasında roman geldi. Sonra Hû Diyen Karga... Dergi yazıları... Allah ömür verdikçe devam etmeyi diliyorum.

Şu an bildiğim kadarıyla bir çocuk romanı kaleme alıyorsunuz. İlerideki kitap projeleriniz neler? Çocuk edebiyatında devam etmeyi düşünüyor musunuz?

- Şu an birden fazla çalışma üzerinde ilerlemeye çalışıyorum. Çocuk romanını biraz erteledim. Ama inşallah çok geciktirmeden bir gün mutlaka yazılacak. Bunu özellikle kitap fuarlarında imza standına gelip, "Çocuklar için kitabınız yok mu," diye soran ve verdiğimiz yanıtla hayal kırıklığına uğrayan çocuklara karşı mahcubiyetim yüzünden yapmak istiyorum. Devamını da getirmeyi ümit ederim.

Kitabı gerçekten tüm hikâyeyi bir karganın ağzından dinler gibi okudum. Anlatıcının neden karga olduğu aslında kitapta ima ediliyor. Sebebinin sizden de öğrenilir miyiz? Karga fikri nasıl doğdu?

- Uçması, olaylara yukarıdan bakması ve bir miktar da uzun yaşaması nedeniyle karga bana yakın geldi. Bir de Allah'ın yarattığı güzel hayvana uğursuz vs denmesi asabımı bozuyor. Sıradan, gariban bir hayvancağız işte... Kargaya iade-i itibar...

Anlatıcı ince düşünceli ve mütevazı bir karga. Açıkçası bu karga benim kafamdaki karga algısını çok değiştirdi. Karganın mütevazı olması Selçuklu tozuna bulanmış olmasından mı sizce yoksa tüm kargalar sizin gözünüzde bu kadar mütevazı mı?

- Diğer kargalarla aramızda bu derece bir muhabbet hâsıl olmadı. Bazen pencereimin önüne buğday, ekme filan koyarım ve gelir yerler, o kadar. Kitap ilk çıkarken sosyal medyada şaka yollu ilk Müslüman Türk kargası diye tanıtılmıştı. Sempatik geldi okura. Dediğiniz özellikler için bu kısmıyla ilgili olabilir mi acaba? Bir de sözünü ettiğiniz Selçuklu tozunun altın tozu kadar kıymetli olduğunu düşünüyorum.

Kitabın hazırlık ve yazım sürecinde yaşadığınız ilginç olaylar var mı? Kitabın ortaya çıkması ne kadar sürdü?

- Kitabın özü Tuğrul ve Çağrı Beyler arasındaki kardeşlik bağını ve hukukunu anlatan tek bir hikâyedir. O zamanlar Mağaradakiler adında bir dergi çıkıyordu. Oraya gönderdim. Yarım saat sonra Ötügen Neşriyat'tan telefon geldi, abla buna yazık, dergide kaybolur gider, bunu kitap yapalım istiyoruz, dediler... Hem sevindim hem de içimden "hayda!" dedim. Oturdum bir sürü Selçuklu kitabı, makalesi okudum. En baştan. Notlar alarak. Hata yapmamaya çok çalıştım ama ufak tefek elbette düzeltmeler gerekti sonradan. Yazılışı üç dört ay kadar sürdü diye hatırlıyorum. Bugüne kadar en keyifle ve akıp giderek yazdığım metindi. Dönem çok sevdiğim bir dönemdir.

Bir okuyucu olarak sizi en çok etkileyen kitaplar hangileri?

- Çok kitap var. Hem de öyle çok ki... Aklıma ilk gelenleri sıralamak belki daha doğru olur. Benim için etkileyici bir kitap, bende yazma isteği doğuran kitaptır. Bu anlamda Şibumi öyledir mesela. Tezer Özlü'nün yazdığı her şey, Sevinç Çokum ve Safiye Erol kitapları keza çok ilham vericidir. Sait Faik okumayı çok severim. Cengiz Dağcı'ya bayılırım. Dünyayı Dolduran Kiraz son yıllarda okuduğum en güzel kitaptır. Eskiden Palahniuk çok severdim ama son birkaç kitabı dejeneratif beyin hasarı düşündürecek şekilde estetikten uzaklaştı, artık okumuyorum. Lampedusa'nın Leopar'ı çok güzel bir kitaptır. Zeria Karadeniz'in Hacı Bayram'ı muazzamdır. Düşünsem daha onlarca bulurum herhalde.

Genç yazarlara tavsiyeleriniz neler?

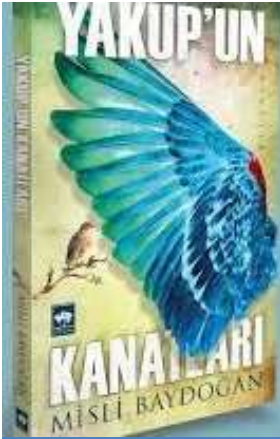
- Çok fazla okumaları. Daha çok okuyup daha az yazmaları. Bir yazıyorlarsa on okumaları. Klişelerden uzak durmaları. Öykü ve romanlara sabah yataкта gözlerini yeni güne açan kahramanlarla başlamamaları. Herhangi bir ideolojinin kalemi olmak yerine, ideolojilerini özümseyip, ideoloji sahibi kalemler olmaları. Bunlar naçizane önerilerim olabilir.

Kitabı okurken en çok üstüne basılan kelime benim gözümde adaletti ve bu adalet yalnız hakanın halkına adaleti değil, aynı zamanda babanın oğluna, Rabb'in kuluna adaleti. Hem toplumsal, hem bireysel hem de dinen her zerreye dokunan adalet var. Bu konuda ne söylemek istersiniz?

- Çok şeyler demek isterim ama bazen beşerin kelimeleri böyle muazzam bir oluşu anlatmaya yetmez. Benim nazarımda adaletin kaynağı Bir'dir ve bellidir. Bizim dünyada tesis etmeye çalıştığımız ona öykünmedir belki... İnsanın içerisine konmuş çok hassas terazilerden birisidir adalet duygusu. Hırs onu bozar. Haset, tembellik, cehalet onu bozar. Çok ince sesleri duyan bir iç kulak lazımdır oradan gelen sesi duymak için. Onu duymayacak kadar dünya nimetine gömülmemek, gürültüye, kalabalığa gereğinden çok karışmamak lazım. Ne mutlu çocuklardaki bu cevheri koruyabilecek duyarlılıktaki ana babalara ve ne mutlu içlerindeki cevheri bilen, gören, ona kıymet verenlere...

Bir bölümde karga en çok ahinin dergâhında huzur bulduğundan bahsediyor fakat kalan ömrünü dergâhta geçirmeyi düşünmüyor ve sultanların gölgesinde yaşamaya devam ediyor. Sizce neden? Vefası mı, idealist ruhu mu, alışkanlıkları mı yoksa Selçukluya sevgisi mi ağır basıyor?

- Dikkatinizi çekti mi bilmem o kısımda hakanla birlikte gidiyor doğru çünkü sevgi ile bağlı Selçuklu soyuna, karga işte, ama sonrasında Konya'da bir kırılma yaşıyor ve kendini asıl ait olduğunu hissettiği Türkmen dergâhına, Tokat'a gidiyor. Bunu küserek yapmıyor. Kaderden sayıyor ve tevekkül içerisinde, iradi bir kararla yapıyor. Orada söze çok fazla dökmeden dikkatli okur için biraz üstü örtülü bir tercih alt metni kurguladım. Herkes kendi bakış açısınca, bilgisince yorumlayabilir. Konya'da ne olmuştu? Kimler vardı? Bunlar biraz ipucu olur belki.

NUMARA 13

Fatma DAĞLI

“Kapıları kapatın! Koyunlar kaçıyor!”
 “Hey! Çekil önümden.”
 Bir adım atıyorum o da atıyor. Bir yerlerden tanıyorum onu.
 “Çekil be adam!!!”
 Çekilmiyor. Üstüme üstüme geliyor. Tek o değil ki! Her şey üstüme üstüme geliyor. Herkes yabancı. Bedenime bakıyorum, ellerim yabancı, bacaklarım bana yabancı, yüzüm yabancı, kendimi bile tanıyamıyorum. Adım neydi? Nec.. Necmi? Yok değil... Necip miydi? Hadi hatırla, hatırla...
 Korkuyorum. Korku içimdeki öfkeyi daha da körüklüyor. Adamı ittirmek için hızlı bir adım daha atıyorum.
 “Takkk”.
 Alnım ve burnumda şiddetli bir ağrı hissediyorum. Hay Allah aynaya çarpmışım.
 Bugünlerde kafam çok karışık. Boşlukta kaybolmuş gibiyim.
 “Nerdeyim ben?”
 Zihnimi zorluyorum. Biraz daha düşünsem aradıklarımı bulacakmış gibi hissediyorum. Aslında ne aradığımı bile bilmiyorum. Bazen şimşek çakar gibi anlık görüntüler beliriyor gözümün önünde. Sonra silinip gidiyorlar.
 Ne yapıyorum? Haa koyunlar... Peşlerinden koşturup sürüyü toparlamaya çalışıyorum.
 “Ufff, kolum! Bu duvarı kim koydu buraya? Yetişemedim kaçtılar yine...”
 “Kapıları kapatın, koyunlar kaçıyor!!! Kapıları kapatın, kapatın kapıları, kapılar...”
 Koşturmaktan yorulup koltuğa yığılıyorum. Rüzgâr perdeyi havalandırıyor. Pencereden dışarıyı görüyorum.
 Ama nasıl olur? Dışarıda koyunları güden çocuk bensem, burada oturan kim? Burada oturan bensem, dışarıdaki çocuk kim?
 Anlamadınız değil mi? Biraz da anlamayın. Ben de anlayamıyorum.

 “Tamam, canım hemen kapatıyorum.”
 Gözlerindeki telaş kayboluyor. Onu böyle rahatlamış görünce ben de huzur buluyorum. Bir de boşluğa bakar gibi bakmasa böyle. Gözleri gözlerimi delip geçiyor sanki. İçim acıyor.
 “Buradayım ben, bak bana ben Melek...”
 “???”
 Yanına oturuyorum. Elleri üşümüş. Avucumda ısıtmaya çalışıyorum. Bakışlarını ellerime kaydırı-

yor. Uzun uzun seyrediyor onları. İçimde bir umut... Dudaklarıma yerleşen tebessüm, ellerini avucumdan hızla çekmesiyle buhar olup gidiyor.
 “Ben evliyim” diyor ve hissimle ayağa kalkıyor.
 “Evet” diyorum biz evliyiz.
 “Zülal? Sen misin?”
 Hayal kırıklığı paçalarımın akıyor.
 Kaşlarını çatıyor. Gözlerinde beliren kızıl karanlıktan ürperiyorum.
 “Zülal’im nerede? Zülal’i getirin bana!” diye bağıyor. Bakakalıyorum, omuzlarından tutup oturtmaya çalışıyorum. Çırpınıyor. Nasıl da güçlü Allah’ım... Sakinleşince yatağına götürüyorum. Az önce ortalığı kırıp geçiren adam o değil sanki. Öylesine mahzun, öylesine saf saf bakıyor ki yüzüme. Pekiyi dercesine başımı öne eğiyorum. Ve başlıyorum:
 “Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde...”
 Belki küçücük bir şey hatırlar diye bizi anlatıyorum saatlerce, yeniden ve yeniden. Gözleri tavanda öylece dinliyor. Yoruluyorum. Gece yarısını çoktan geçmiş. “Haydi, artık uyuyalım” diyorum. Yanı başına kıvrılıyor ve düşüncelere dalıyorum: Dingin bir nehir gibi akan hayatımıza neler oluyor böyle? Nasıl bir girdabın çevresinde dolanıp duruyoruz? Akıntı hızlanıyor, daha sıkı sarılıyor sana. Başım dönüyor, gözlerimi kapatıyorum...

 Uyuttum sonunda Melek hanımı. Ama ben uyuyamıyorum. Keşke uyuyabilsem. Koyunlarla başım belada.
 “Durun kaçmayın. Kapılar kapalı mı?” Ayağa kalkıyorum, yavaşça süzülüyorum yataktan. Uyanmasın, uyanırsa kızır Melek, sonra yine yatırır beni.
 “Şşşt... Nejat! Nejaat!”
 Aaa, evet şimdi hatırladım. Adım Nejat’tı değil mi?
 “Nejaaat!”
 “???”
 “Buradayım haydi gel. Pencereden dışarı bak.”
 “Zülal! Sen misin?”

 İçim geçmiş. Eyvahlar olsun, Nejat yerinde yok! Aniden fırlıyorum yataktan. Sicim gibi yağmur yağıyor. Yalın ayak koşturuyorum gecenin karanlığında. Avazım çıktığı kadar bağıyorum. Yok, yok. Omuzlarım çöküyor, umudum tükenmeye başlıyor.

Toparlamaya çalışıyorum kendimi, aramaya devam ediyorum.

İşte orada! Yan sokakta çömelmiş vaziyette, başı ellerinin arasında ağlarken buluyorum onu.

“Gitti” diyor. “Zülal koyunlarımı da aldı gitti.”

“Tamam, yarın arar buluruz onları” diyorum.

Gözyaşlarım karanlığa akıyor. Ayaklarında komşumuz Arif Bey’in rugan ayakkabıları olduğunu epey sonra fark ediyorum. Yine mi dercesine gözlerine bakıyorum. Hızır bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Ceplerinde taşıdığı gazoz kapaklarının şingirtıları eşliğinde, başı omuzlarımda eve dönüyoruz. Apartmanın önüne geldiğimizde yağmur kara dönüşüyor.

Yerde kardan daha beyaz bir kedi görüyorum. Gözleri hoşça kalın der gibi bakıyor. Üst kattaki takıntılı kadının kedisi Narin değil mi o? Bu saatte ne yapıyor ki sokakta?

Rugan ayakkabıları sessizce temizleyip komşumuzun kapısına bırakıyorum.

Beni giydiren evdeki meleği seviyorum. Bana yemek yediren, beni uyutan, beni koruyan meleği. Yine masal anlatsa bana, anlamasam da, kahramanlar birbirine karışsa da dinlemeyi seviyorum, sesi huzur veriyor. Hatıralarımda bulamıyorum onu. Ne zamandır benim evimde kalıyor? Adı ne? Bu fotoğraflarda neden yanımda bilmiyorum ama gözlerine bakınca içim ısınıyor. Bir şeyler var bu kadında, çıkarıyorum. Bir tek kokusu, kokusu o kadar tanıdık geliyor ki...

Düşünüyorum, düşünüyorum. Kâbus gibi gözümün önünde hep aynı sahne canlanıyor:

Hani şu ‘Sahildeki yeşil bankta otururken beyaz bir köpeğe dönüştüğüm’ sahne. Derken kulaklarımda bir ses:

“Vakit çok geç. Haydi, git şimdi!” Anlamıyorum.

“Haydi Nejat, kaldır kollarını.”

“Hayır, bacağını değil kollarını.”

Yağmur iliklerine işlemiş. Bedenine yapışan kıyafetleri çıkarmakta hayli zorlanıyorum. Umarım hasta olmaz. Tamam, oldu sonunda...

“Şimdi yatıyoruz.” diyorum gözlerine bakarak. İtiraz etmiyor. Elimi tutuyor.

“Masal” diyor.

Sesim giderek alçalıyor, gözkapaklarım ağırlaşıyor. Öyle yorgunum ki... Anlatmaktan yorgunum, her an tetikteymiş gibi yaşamaktan, iki ama tek kişilik dünyamdan yorgunum, yorgunum.

Nihayet gözlerini kapadı. Kaç dakika uyuyacak acaba? Dinlenmek için, kendimi dinlemek için ne kadar vaktim var? Gözlerim komodinin üstündeki çerçeveye takılıyor. Boğazımda yine aynı yumru.

“Özür dilerim” diyorum. Böyle düşündüğüm için özür dilerim, yorgun olmaktan özür dilerim,

senden de kendimden de özür dilerim.

Usulca uzanıyorum yatağıma. Kanaviçe işlemeli yastığım gözlerimden süzülen yaşları başına basıyor. Görünmeyen elleriyle saçlarımı okşuyor.

“Bu da geçecek, neler neler geçmedi ki” diye fısıldıyor.

“Geçmesini istiyor muyum gerçekten? Ya da geçmesini istemekten mi utanıyorum? Geçen sadece zaman mı yoksa?”

Aslında biliyordum Melek. Hayat onlar için burada, on üç numaralı bu dairede koyunların peşinden koşmaya başladıkları o gün çoktan paydos etmişti...

ÖZGÜN

Küçük bir kavanoza
Hapsettim
Kuşun kanadından çıkan sesleri
Prangalar raks ediyor bileklerimde
Yüreğim gece mavisini
Mütevazı bir astronot
Tüm gezegeni hediye edercesine
Küçük bir kıza
Dünya ders zili çalıyor
Tebessüm saçıyor
Mutluluk dolu tüm evler
Dizilir üst üste
Bir birini taşımaz
Uç uca bağlı trenler
Dumanı üzerinde
Nice yemekler
Küçük dilimi yutturur
Muntazam yerleşmiş çiçekler
Tablonun üzerine
Daldan dala atlar
Tıpkı bu şiir gibi
Buzlu bir cam çivisi
Öbeklenmiş yeşillikler
Kendi içini deşen insanoğulları
Bağlanacaksak
En yakın telefon direğine
Aramalıyız sokak sokak
Sevmesek de çöpçü olmayı
Bulmalıyız aşkı
Ölü bedenler dolu
Çöp poşetlerinde

Kurtuluş ÇELEBİ

İYİLER HEP KAYBEDER...

Selin Meriç ÜNAL

Bu cümleyi okuyunca aklınıza kendiniz geldiniz değil mi? Herkes iyi olduğunu düşünüyorsa bu kirli ve gittikçe kirlenen dünyadaki kötüler kim öyleyse?

Aslında dünyayı kirlüten şey kolay kazanılan zaferler, kolay kırılan kalpler, kolay başlayan aşklar ve kolay bitişler çabucak yitip giden şeyler kirletti dünyamızı. Çaba gösterilerek nasıl kazanılacağını unuttuk. Megaloman bir toplumuz en iyisini hep biz biliyoruz. Üzülüyorsak da sebebi iyi oluşumuzdan değerimizin bilinmeyişinden sanıyoruz. Oysaki yanılıyoruz. İyi nedir kötü nedir bunu bile bilemiyoruz. Bizim için iyi olanın başkası için kötü olabileceği aklımızın ucundan bile geçmiyor. Karşımıza çıkan her zorlukta yaptığımız iyilikleri düşünüp hak etmediğimizi sanıyoruz oysa yaşadığımız acılar çektiğimiz zorluklar ve veremediğimiz sınavlar sadece yeterince istemeyip, bazı önemli detayları es geçtiğimizden. İyi ve kötü hep içimizde yan yanadır. Çok ince bir çizgi ile ayrılmış durumdadır bu yüzdendir bu sınırların kişiye göre değişmesi. Bir sokak hayvanını besleyişin bir komşuna selam vermeyişinle uçup gidiyor. Hayat acımasız, insanlar bir o kadar zalim, çizgiler de çok keskin ama rahat olun hiç kimse yeterince iyi değil zaten. En iyimiz bile mutlaka bir kalp kırmıştır istemeden de olsa. Kötülerin de bir suçu yok onlar bunu seçtiler ve biz bunu kabullenmedik onları hayatımıza aldık. Sonra da menfaatimize uymayan en ufak şeyde kendimizin iyi olduğunu düşünüp karşıımızdakinin de doğal olarak kötü olduğunu sandık ah ne büyük yanılğı. Oysaki iyiler ve kötüler insanın doğru ve yanlış kararlarını temsil ederler bu hayatta. Bizim için doğru olan her zaman iyidir bazen acıtsa da sonunda hep çiçekli bahçeler vardır. Ama yanlış olan önce doğru gibi görünür hoş gelir sonunda öyle bir acı verir anlarsın ki yanlış olan her zaman kötü olandır.

Hep iyisi ve doğrusu olmak için çabalamalı bazen kendimize de hata payı vermeyi unutmamalıyız insanız en nihayetinde. Yanlışlar olmadan doğruları bulamayız elbette ama her yanlış bizden bir şeyler götürür. Kötüler bizden çok şey çalmadan uyanmak kendimize yapabileceğimiz en güzel iyiliktir.

Her şeyi doğru yapmaya çalışıp hatta bazen yaptığımızdan emin de olsak bizim üstümüzde olan bir güç var. Ondaki gelen her şeye şükredip katlanmak zorundayız. Yani biraz da kaderci olmalıyız ama unutmamalıyız ki kader gayrete âşiktir.. Yanlışları erken görebilmek doğruları çok geçmeden seçebilmek için çabalamalıyız. En önemlisi tebessüm etmeyi hiç bırakmamalıyız.

BİR LOKMA ACI

bir yankı uyardı kulağı
duyulmamış
sarılmamış gerdanı
ahşap evlere asılı şair
geceye okur şiirlerini
varsa güllerine kanar
yoksa ne koyar ki insana..
sahi uğultuların boşluğuna vurulmak da nedir
ağladıklarını nasıl duyurursun
uyanır mı kara toprağa sürgünken
hisseder mi en sevdalı halini
çığlıkların nasıl da sessiz öyle
bembeyaz kana bulanık
görmez mi kalbin hiç
tatmaz mı ellerin bir lokma acıyı
ne kadar taze sümbüller
kaç yıla dayanır ki unutamıyor
dağılıyor her tutuşta
maviye boyanmıştı hayallerimiz
kandırıldık mı yine
yoksa ağladı mı halimize
ağlayıp akıp gitti mi
terk etti bizi karam
kaldık mı yine baş başa

Gülhanım Ebru BULKURCU

KANAMA

Zehra AKKAYA

Yanından sürekli devam eden dürtmeden rahatsız oluyor, bir türlü dönüp bakamıyordu. Akli tamamen sabah kahvaltı hazırlarken kestiği sol başparmağındaydı. Parmağı o kadar çok, sızlıyordu ki uzun zamandır bir kesik böyle sızlamamıştı. Diğer eliyle parmağını yokladı. Tırnağının yarısı kesme tahtasında kalmıştı. Dokunduğu yerde boşluk vardı. Sargı bezinden belli olmasa da; o öyle olduğunu biliyordu. Bekli de boş kaldığı için böyle acıyor, diye düşündü.

Kesik o kadar çabuk olmuştu ki; kanamaya başlamadan önce parmağın bütün katmanlarını neredeyse sayacaktı. Çocukluğundan beri, ağrıyan uzuvlarını kalbinin üzerine bastırınca ağrısı hafifledi. Bir kere daha bastırdı. Arkadaşları bu durumla sürekli dalga geçer, öyle saçmalık mı olur derlerdi. “Neden paylaştıysam sanki onlarla, böyle olacağı belliydi zaten” yanından ne dedin diye ses geldi. “Yok, bir şey demedim” dedi, başını çevirmeden. Henüz gençken limon keserken, kestiği sağ işaret parmağını düşünüyordu. Parmak eklemindeki bütün et sıyrılmış; kemikten bir parçada hastaneden geldiklerinde de, hala bıçağın üzerinde öylece duruyordu. Parmaktan sıyrılan eti özenle yerine, yapıştırma ya devam etmiş, ama acildeki doktor bu artık işe yaramaz diye kesip çöpe atmıştı. Çöp kutusuna bakmayı bırakmadığı için, anne ve babası onu çekıştirerek, götürmek zorunda kalmıştı. Hala ara sıra rüyasında, vücudundan kesilen parçaların çöpe atıldığını görüp korkuyla uyanıyor.

Dürtmeyle kendine geldi. Böğrü neredeyse delinecek kadar ağrımaya başlamıştı. Böyle zamanlarda insanları seyretmek ona çok iyi gelirdi. Kim bilir onlardaki yaralar nasıl olmuş ve canları nasıl da yanmıştı? Bunu düşünür, herkes gibi o da kendi canı yanmadığı için memnun olurdu. Nasıl olsa onun kalbini kimse görmüyordu. Hiç kanaması yokmuş gibi, rahatça yaşayabilirdi, hemen rolüne bürünüp insanları izlemeye başladı. Bindığında bomboş olan tramvay dolmuş, insanlar hızlı hızlı şehrin bir ucundan öbür ucuna akmaya başlamıştı.

Karşısındaki adam, koluna çivi şeklinde bilezik takmış, bilezik o kadar sıkışmıştı ki, çiviye çakmış mı? Takmış mı? Belli olmuyordu, eli cankurtaran yok mu? Diye bağılıyordu. Ama nedense adam elini

umursamıyordu, saçsız başındaki düşüncelere dalıp gitmişti. Onu neredeyse anlayacaktı ki, birden umursamadı, insanların daha önemli problemleri var, diye düşündü, ona bir hıh yapıp başını diğer yolculara çevirdi. Sıranın en ucundaki kız, karşısında oturan kadının kucağındaki bebeği, boş su şişeleriyle oynatıyordu. İki şişeyi birden yüzüne kapatıyor. Aniden ayırdığı şişelerin, ortasından yüzünü gösterip ceee diyordu. Annesinin olmayan saçlarına, taktığı toka olmasa kız olduğu anlaşılmayacak, bebek en şen kahkahalarıyla tramvayı dolduruyordu. Anne o gün bebeği kadar neşeli gözüküyor, kızının kahkahaları bile onu mutlu etmeye yetmiyordu. Onun kalbinin kırılmış olmasını da umursamadı. Böğründeki dürtme ve acı olmasa insanları izlemek, ona keyif veriyordu.

Duraktan yeni hareket ediyorlardı ki ortalık birden kalabalıklaştı. Yeni binen yolcuların arasında bir aile dikkatini çekti. Ailecek böyle giyinmiş olmalarının bir nedeni olmalı, iki dirhem bir çekirdek; içinden kesin düğüne gidiyorlardır, dedi. Bir erkek, üç tane de yaşları birbirine yakın kadın, abiyelerinin parlıtısı gözlerini alıyordu. Adam üçüyle de aynı mesafede duruyor, sadece kızı olduğu belli olan bir kızla uzun uzadıya sohbet ediyordu. Kadınlardan biri hamile, her birinin yanında çocuklar vardı, adamın hangisiyle evli olduğunu bir türlü anlayamadı, en kısık sesiyle “Belki üçüyle de evlidir” dedi. “Neyse bana ne” diye ekledi. “Onlar olmasa kabin baya rahatlar aslında, nerdeyse nefes alamayacağız.” Diye düşünüyordu ki, önünden geçen biri parmağına çarptı. Tekrar şiddetli bir şekilde, parmağının acısını hissetmeye başladı. Hışımla “hay aksi şeytan” diye bağırdı. İnsanlar dönmüş ona bakıyorlardı. Parmağını gösterdi, çarpan adam özür dileyip duruyordu. Herkes birer birer kendi dünyasına kapandı. Elini tekrar kalbinin üzerine koydu.

Parmağım çok acıyor, zaten yanımdaki teyze de böğrümü deldi. Diye kendi kendine konuşuyordu ki, birden duraksadı. Çarpma anında istemeden başını çevirmişti. Yanındaki meraklı bir teyze miydi? Derken böğrüne, bir dirsek daha yedi. Başını teyzeye doğru çevirdi. Teyze “Parmağına ne oldu” dedi.

Parke Taşlarını Sayan Adamın Bahsi

Şeyma TEMİZSOY

Hikâye yazamadığı için bir şair hiç büyük bir hikâye yazarını kıskanmış mıdır? Hayır, büyük olan hikâye değil, büyük olan yazar. Fakat kime göre, neye göre değil mi? Hayatta şahsi ölçütlerin pek de bir şey ifade etmediğini yıllardır savunmuyormuşum gibi konuştum. Büyük yazarmış, peh! Aksi pek ala mümkün olan bu önermenin doğruluk payını daha fazla düşünmeyeceğim. Az sonra alarm çalacak. O beynimi delmeyi her sabah kendine huy edinmiş alarm. Hepsinin canı cehenneme! Keşke bi kaç dakika daha uyuyabilseydim. Hay Allah, ben bu cehennemlik lafları falan nerden öğreniyorum? Geçen gece Zeynep Mary'le yüksek gerilim bir psikodrama film izlemiş olmalıyız. Geniş ağızlı adamlar yine oraya buraya küfür saçmış olmalılar ve bu ağızıma yamuk gelen kelimeyi onlardan kapmış olmalıyım. Annemin hiç canı cehenneme dediğini duymamıştım oysa. Annemin alarmla uyanacağı da görülmemiştir. Her sabah mutlaka hepimizden önce uyanır, ya işe gidecek olanlar için kahvaltı hazırlar ya da evin rutin işlerinden bir parça sıkıcı işle meşgul olurdu. Annemi kim uyandırıyordu öyleyse? evde kurmalı alarm falan da olmadığına göre annem bir takım ulvi vakitlerde ilahi güçlerin ruhuna fısıldadıkları "Uyan Feride, uyan.." telkinleriyle mi uyanırdı? Bilmiyorum, alarm çalıyor, annem ulvi bir kadındı. Kahvaltı için Zeynep'in uyanmaması artık beni üzmüyor ama annem olsa kesin uyanırdı. Fakat her gün bahsediyoruz işte, herkesin şahsi yükümlülüklerini üstlenmesiyle kadınların üzerinden ağır yüklerin kalkması ve biz erkeklerin aslında onlardan üstün falan olmadığını böylece idrak ediyor oluşumuz... Doğrusu bundan önce de annemden üstün olduğumu hiç düşünmedim, Zeynep için de hâlâ düşünmüyorum. Aslında ben artık bu tutarsızlıkların hiçbirini - hele hele de sabah işe gitmeden önce - düşünmek istemiyorum. Kahvaltının içine etmenin ne lüzumu var? Bak yine yaptım. Of Tanrım! İçine etmek de benim değil Tanrı da. Mary'le şu antin kuntin filmlere bi süre ara vermeliyiz. Senaryo yazmak istiyorsa pek tabi o sinemasever collage arkadaşlarıyla da seyredebilir filmlerini. Artık bana bunaltılar geliyor. Ya da bulantılar. Onun sevdiği şeylere iştirak edeyim derken bazen kendimle arama mesafe koyuyorum. Kelimelerle de... Bir şaire kelimelerini bulandırmaktan daha kötü ne yapılabilir? Bunu Zeynep'e anlatmanın bir yolunu bulmalı. Evden çıkarken anahtarı da üzerime almalı. Bugün çarşamba. Dönüşümde ufaklığın kontrolünde olacak. Kapının önünde parke taşlarını saymayı istemem yeniden. A- ha! Dur bi dakika! Anahtarı yanına almadığı için kapının önünde sıkıntıdan parke taşlarını sayan bir adamın kendi kadar zavallı ve sıradan hikâyesini yazabilirim. Bunu deftere not ediyorum. İşte müdür bey geliyor. Sayın İsmail Louis.. Bi adam kendisine sayın denilmesiyle hemencecik saygın kimselerden olunverildiğine nasıl inanmış yahut inandırılmış olabilir? En az benimki kadar ütöpic bir yaşam öyküsü.. - düşşelliğimiz, inandıklarımızla var olduğumuza dair bu ahmakça fikirlerimiz bizi bitirecek Bay Louis. Ya biraz ara verelim yahut birbirimize bakarak en azından bu hususta yalnız olmadığımız için teselli bulalım. Ne büyük komedi.- bütün insanlığın ezelden beri öyle olması gerekmiş gibi kanıksanan yanlarını düşünmek istiyorum, trajikomik olanlarını.. Belki bunun hakkında bir deneme yazılabilir. Not etmeli. Dergi benden şiir beklerken şiir dışında her şey yazasım var. Fakat şimdi ne düşünmek ne de yazmak vakti. Derse girmeli ve çocuklara sabah sabah hiç de 'canı cehenneme' dememiş bir adam gibi Divan şiirini anlatmalıyım. Nabi. Ey büyük Nabi! Senden utanıyorum. Dedem burada olsaydı eğer, utanmak da iyi, derdi. "En azından utan". Ama işte dedem yok. Artık aynı göğün altında bile yok. Çocuklar var. Ne anlatırsam anlatayım aynı kayıtsızlıkla beni dinleyen çocuklarım. Birkaçı hariç onların bu kayıtsızlıkları beni bitiriyor. Birkaçı kayıtsız değil. Birkaçının kayıtsızlığını seviyorum hepsi bu. Burası gerçekten vasat bir okul. Okul bile değil. Eğitim amaçladığı iddia edilen bir öğütüm yuvası. Bu kelimeyi birinden çaldım. Öğütüm. İtiraf ediyorum. Ama tam yerine rast geldi. Tam yerine rast gelen her alıntı intihal sayılır mı? İmzamı altına atmadığım müddetçe en fazla tırnaklamış olurum. İşte bu kelime benim. Tırnaklamak. Oldukça vahşi ve oldukça onurlu bir kelime bu. Tırnak içinde belirtse de, o gizemli kelimeyi asıl yazarından daha da rast gelen bi yerde kullandığı için alıntı yapan yazarın müstehzi bir onuru var. Sanki bu gerçek bir onurmuş gibi. Neyse, tahtanın başında bunlara gerek yok. Beynime arada bir engel olmalıyım. Bayan Merve Suzy -psikiyatristim- bunu öğütlemişti. Ya da buna yakın bir şey. Evet, şimdi ders zamanı... "Kitapta 112, pdf 123. açın. Ve günaydın. Günaydın benim güzel çocuklarım. " şimdi dinleyeceğimiz her şey, dikiz aynasından öndeki aracı gözetleyen bir adamın tutarlılığı kadar sahici olacak. Keşke anlatabilseydim.

Mazlumların Avuçlarında Yükselir Sema...

I

toprak;
tutar göğü,
gök;
hilali çeker,
ay serçeleri...

sevgiye açılır kapılar,
bir damla su;
mavimsi, cana dokunur dudaklar...
kutsanır telveler kahverengi düşlerle;
gözlerin ardında siyah çiçekler,
yiter denizler göz bebeklerinde...
elde ettikçe yoksul düşer insan,
hayata tutundukça yaklaşır ölüm...

tebessüm; deniz coşkusu, keder ulucadır...
italik yol kenarlarında altı çizili mekânlar,
gözler boyanır günün ilk ışıklarıyla...
gölgeler, ışığın askerleridir...
güne bakar karanlık...
suların adaletidir med-cezir...
yer; zalimlerin ayaklarını yutmaya tutar,
mazlumların avuçlarında yükselir sema...

dört yapraklı ak serencam,
eylül yollarına akan gelincik...
öyküsüne dayanamaz ki dağlar,
yağmur yeşil sayfalara yazar kuru dalları
ve rüzgâr üfler devasa mumları...
akşamın turfanda serinliği,
bulutlarla sarmaş dolaş dolunay,
masum çehresiyle sarar bahçeyi,
renk pazarı bülbül en ince dala konar,
teselliden örülü avuç içi bir bahar
savurur aydınlık ufka geceyi...

açlığın ölüme koşusu seyredilir;
çocuklar parmağını emdikçe çölleşir dünya,

zemzem yerin merkezine çekilir!
İsmailler katledilir...
deniz göğsü sımsıcak şiidir!
kavuşur alparslan'a ak küheylân,
kan çiçeği temmuz akşamında...
ay bulutların ardında yanık,
uyanışın yüzüdür yansıyan suya...
bir derin hikâye ozan anlatır,
insanlık ölmüş olsa bile
ayakları kutsar sır,
yolculuk hayatın şeffaf kumlarıdır...

dikenler batar derinlere sancılı,
hangi kuyulardasın gömleğin kanlı...
rüzgârını bekleyen bir çift göz vardır
ve sevdalı bir yürek ki içten yanmalı...
beyaza dokunur gecenin kanatları,
ebabiller yüklenir kül rengi bulutları,
ateşten zerredir ki zümrüdü anka,
varlığa açılan kapıdadır külleri...

akşamüzeri kızılca kıyamettir,
asırlık çınarların yorgun dallarında,
yere bakar gözleri,
yüzün aralarında
satırlar çölleşir eski nehir yataklarında...
suya hasret ova resmolur akla,
dilinin ucuna gelir konduramazsın,
ölüm ne zaman gelse zamansızdır...

bir kuğunun asaleti coşturur suları,
gökkuşağı yıkanır gözlerin akında...
senle olmak bir başka yaşatır akşamları,
sanki bir ceylan gelir bırakarak ardında
cennet gibi uzanan yemyeşil ovaları...

II

en temiz sulardan alırsın kaynağını,
gürül gürül davetler yüreğini uçurur...
geldiğinden daha saf gidemezsin dünyadan,
en güzel düşlerini kuşatır karanlık...

hiçbir ateş yıkamaz sanırsın hislerini,
bakışın ulaştırır aşkın engin göğüne...
ellerin ısıtır kış gecelerini,
düşlerin yollarda suskundur yine...
kelebek kanatlarını taşır bir günlük ömrün,
sonsuzluk kuşanır güzelliklerini
ve sabah serinliğinde yaklaşır melek,
kanatları cennet kokularıyla örülü...
masumiyetinle kutsanır meryem,
kulak kesilir kimsesizliğin,
şiir nabızı değil midir gümüşten sessizliğin?
payın gözleri simsiyah kuşlar
ki yapayalnız kanatlarında saklanırlar akşam
ve gözlerinde derin özlem,
sonsuzluk yaşar düşlerinde umarsız...

heyhat! ne seni anmak arındırır ruhumu
ne de merhametin kanatları
bahçemin alır gider hazana sarılı yapraklarını...
bırak renkleri yerli yerinde,
erişilmez masumiyetine
ebedi baharlarda açan çiçeklerin...

ey kızılırmak
ey coşkusu suların

sürülür alınına kan çiçekleri
ve yıkılır abidesi esaretin...
önüne serilir dağlar çukursu,
kurulur saatler kıyametlere
sellerin insafınadır alın terin...

of annem ne zormuş insan kalkabilmek!
sarı kuşlar uçuşur rüzgâra teslim,
kanatsız sarı kuşlar gözsüz ve dilsiz,
döner dururlar etraflarında birbirlerinin
gecenin ışığı düşer yüreğine...
laleler doğrulur dallarsa kıyamdadır...

yağmur yıkamaz sokakları,
yıkılır seddi zülkarneyn de...
çamur deryasında çırpınır güneş...
dağlılar taneleri tespihin birer birer...
direkler arasındadır söğütler,
kar tutar damarlarını
ve kıyıya vurur cansız bebekler...

karılır harcı yeniden insanlığın,
yükselir maviliklere rüzgâr
bulutlar el üstünde tutar hilali
göğün mil çekilir,
yağmur gözlerinden alır serinliği
ve bereket adaletin çocuğudur...

yıkılır zulmün kaleleri,
zalimler için yaklaşır cehennem!
tek dişi de kırılır medeniyetin!
göğün yükselir masum bedenler,
balığın karnından müjde bekler kıyıları
gün alnından ışık dilenir yunus'un,
emzirdiğine zehrolurken şehirler...

Burhan KALE

A•KALEMLER

Yazı Kurulu

akalemlerdersisi@gmail.com

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.

Sahibi : Sevilay Tunçbilek

G.Y.Yönetmeni : Selim Tunçbilek

Y.İşleri Müd.: Mehmet Tunçbilek

Mustafa Yılmaz - Fatma Dağlı

Emine Çoban - Melike Çelik

Z. Meral Konşuk İvecan

Abone: www.akalemler.com

satış : www.kitap-evi.com

Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık

Abone Bedeli: 60TL. Kurum:100TL

[Her ayın birinde abonedeviz.](#)

Posta Çeki Hesap No: 05640490

